

ERDŐS VIRÁG
Tűz, tűz,
avagy én és a kánon

*elhangzott a litera
„Kánonkórus”
című előszilveszterén*

jó kis téma ez, amiről
ma este itt szó van,
de szerintem most már inkább
beszélgessünk: rólam.

kezdetben? csak szó szó szó –
és némi toldalék:
rettentő
sötét-és-semmi
voltak: én valék.

egy „írogató nő”.
ergó: egy elcseszett alak.
a belek alagútjain fruszt-
rálódó salak

egy jól el-rejtett kijárat, egy
textuális vágy,
egy süket-néma há, egy kisebb-
fajta kóka tárgy

se alföld, se tisztatáj
csak: vér és takony,
az elte bétéká magyar és
esztétika szakon

lófasírtban
nyargalászó tüzes paripa,
diplomamunkába bűvő
rendszerkritika

tiszteltetem innen is a
jó tanári kart: nem hogy
eltanácsolt volna:
még csak le se szart.

*

mígnem egyszer...

...hol? és mikor?

örökké és bárhol

lehulltam egy dunántúli
kis mandulafáról

se dobok se trombiták, csak
egy kiss ercsi szólt,
végül is: elég
különös nyár éjszaka volt...

másnap reggel új emberként
szippantgattam, és –
benne volt a levegőben:
leközölt az és

anyám szerint mondjuk ebben
nem volt semmi meglepő
ő már tudta lesz ebből még
holmi is, sőt: magvető

holmi nem lett – jelzem, pedig
türelmesen vártam,
jöttem-mentem föl-alá a
napsütötte sávban

számoltam a derű
szörnyű óráit naphosszat,
most már persze tudom: néha
szabad írni rosszat

*

jót viszont – rohadt nehéz.

hogya nem megy, ne csodáld.
élvezd inkább a könyvvásárt
záró gála-vacsorát

nem muszáj a szavak szárnyán
rögtön a plafonig szállni
kulturáltabb dolog egymást körbe-
körbe-laudálni

észrevételed van? ugyan!
 ne legyél már olyan *lányos*
 ha egy picit igyekszel még lehetsz fő-
 díj-várományos

add tovább a mikrofont és
 ne húzd a szád – ez a dolgod. ha
 szerencséd van, egy tag már
 megírta a nekrológod.

tudod! *egyszer* el kell válni.
 ne váljunk el haraggal!
 csak vicc volt, hogy innen bármit
 elvihetsz majd magaddal...

utánad? a vízözön.
 s egy másik elme álma.
 (úristen: mi van, ha *mégis*
 motívum a bálna??)

*

ég a város.
 előbb utóbb
 porig ég a ház is.
 mély csend lőn, mint
 szokott, aztán berobban a gáz is

kereplőként üzöm körbe
 magamat – mit bánom,
 hogy befogad vagy
 kitalasz az a kibaszott kánon

se a lap, se

az idő már
 nem telik, csak
 fogy:
 most, mikor ugyanúgy, mint mindig,
 legfőbb ideje, hogy.

A szöveg nyomokban Arany Jánost, Vörösmarty Mihályt, József Attilát, Várady Szabolcsot, Kemény Istvánt, Parti Nagy Lajost, Sziveri Jánost, Janus Pannoniust, Ady Endrét, Petri Györgyöt, Illyés Gyulát, Erdős Virágot, Zilahi Annát, Weöres Sándort, Szabó Lőrincet és Tandori Dezsőt tartalmaz.